

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser som følge af lov om udskrivning af skat til amtskommunen.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 89) findes i tidenden sp. 6545).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 134 stemmer; 10 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring af lov om totalisatorspil.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 166) findes i tidenden sp. 6555).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 144 stemmer; 2 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om internationalt udviklingsamarbejde.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 90) findes i tidenden sp. 6561).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Sigsgaard: Dele af det danske samarbejde med u-landene er til u-landenes fordel. Jeg tænker her på det meste af den faglige bistand. Andre dele er ikke til gavn for u-landene. Her tænker jeg på de private investeringer, støttet gennem kaffefonden og på anden måde. Atter andre dele af bistanden er efter vores vurdering til skade for den almindelige befolkning i u-landene. Jeg tænker f. eks. på statslånene til reaktionære regimer, f. eks. Sydkorea og Indonesien. Gennem støtte til disse landes økonomi er man antagelig med til at forlænge regimernes levetid. U-landssamarbejdet er altså en sammensat sag. Det foregår i en situation, hvor u-landene bliver stadig fattigere i forhold til de kapitalistiske lande på grund af de kapitalistiske landes udbytning. Det er blevet sagt ganske klart allerede for et par år siden af den daværende udenrigsminister Valdes fra Chile; han sagde den 11. juni 1969 efter et besøg hos præsident Nixon:

„Private kapitalinvesteringer har betydning og betyder i dag for Latinamerika, at de beløb, som forlader vort kontinent, er mange gange større end dem, der investeres i Latinamerika. Latinamerikanske ledere er overbevist om, at Latinamerika må give mere, end det modtager.“

Her er det citeret efter Land og Folk for den 9. i denne måned.

Tilsvarende forholder det sig naturligvis med danske investeringer i u-landene. De giver langt flere penge hjem til de danske selskaber end de penge, der investeres i udviklingslandene. U-landsbistanden er nødvendig for de rige landes virksomheder og selskaber, hvis de skal kunne blive ved med at sælge deres varer til u-landene og dermed blive ved med at tjene på u-landene, og det er nok den væsentligste motivering for u-landssamarbejdet, når alt kommer til alt. Det vil altså sige, at u-landsbistanden i første række er til gavn for erhvervslivet i Vesten. På grund af skattesnyderi og afskrivningsfiduser er det næsten kun almindelige indkomsttagere, der betaler u-landsbistanden, og dermed bliver u-landsbistanden i realiteten, hvis vi ser indenrigspolitisk på det, til en støtte til erhvervslivet, betalt af

[Sigsgaard.]

lønarbejderne og deres ligestillede. Dele af den gavner så u-landene, men langt større dele af det samlede, såkaldte u-landssamarbejde — og man kan ikke skelne mellem statsligt og privat samarbejde — skader udviklingslandene. Man ser da også, at de u-lande, det går bedst for, er dem, der har gjort sig fri af private vestlige investeringer, lande som Nordkorea og Kina.

På hele denne baggrund er VS nået frem til, at det rigtigste ud fra vores syn må være at stemme imod dette lovforslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

vedtoges med 138 stemmer mod 3.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Der er i udvalgets betænkning over denne sag gjort indstilling om, at udvalget vedbliver at bestå til samlingens slutning. Hvis ingen gør indsigelse herimod, betragter jeg dette som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden (sidste) behandling af forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af aftale mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige om kulturelt samarbejde.

(Første behandling af forslaget til folketingsbeslutning (nr. XXXVIII) findes i tidenden sp. 6472).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Forslaget til folketingsbeslutning

vedtoges enstemmigt med 143 stemmer; 1 medlem tilkendegav, at han hverken stemte for eller imod.

Formanden: Der vil nu blive givet undervisningsministeren meddelelse om denne vedtagelse.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Forhandling om arbejdsministerens redegørelse den 13. maj 1971 om opgavefordelingen mellem staten og kommunerne.

(Redegørelsen (nr. V) findes i tidenden sp. 6456).

Ove Hansen: Til indledning vil jeg gerne takke arbejdsministeren for redegørelsen om opgavefordelingen. Redegørelsen indeholdt ganske vist ikke konkrete forslag til opgavernes fordeling, men den giver mulighed for her i folketinget at drøfte de meget betydningfulde problemer, der findes omkring opgavefordelingen.

Kommunalreformen har nu passeret 1 års fødselsdagen, men den hyldest, der burde tilkomme fødselsdagsbarnet, har været betinget. Det beklager jeg egentlig, idet jeg synes, der var mange gode forbedringer i den nye kommunestruktur, så gode, at jeg synes, den godt kunne fortjene en smule påskønnelse. Når hyldesten har været begrænset, skyldes det vel i nogen grad de stigende kommunale skatter. Dersom de kommunale skatter var blevet lavere, ville der sikkert have lydt anerkendende ord om den nye kommunestruktur. Prisstigninger og stigninger i omkostninger har medvirket til skattestigninger, men en særlig årsag til stigningerne vil for mange kommuners vedkommende være at finde i den omlægning af bydefordelingen, som har fundet sted i de sidste to år. Nedsikring af statsrefusionerne, øgede krav til selvfinansiering har nødvendiggjort stigning i de kommunale skatter. Mange af disse forhold er kommunerne uden skyld i, og derfor er det urimeligt at laste kommunerne. Ser vi i det hele taget på skattestigningerne i de 3 sidste år, så giver det, synes jeg, nogle tal, der nok kan give lidt grund til overvejelser. Samtlige skatter og afgifter for hele landet var i 1967-68 28,2 milliarder kr. Det var 37,9 pct. af nationalindkomsten. I 1971 forventes samtlige skatter og afgifter i vort land at beløbe sig til 55,6 milliarder kr., og i procent er det 49,4 pct. af nationalindkomsten.

Der er måske nok kommuner, der har tilagt sig lidt flotte vaner, men jeg tror, det er — heldigvis — et meget ringe antal kommuner. En endelig bedømmelse af den nye kommunestruktur vil først være mulig, når